

Edin Okanović

DJESME
Što ih život piše

EDIN OKANOVIĆ

PJESME,
ŠTO IH ŽIVOT PIŠE.

3. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Autor

Edin Okanović

Zbirka poezije

Pjesme, što ih život piše.

Naslovnica

Marijan Blažina

Lektorica

Koraljka Brdar - Mijić

4. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

5. stranica

Objasni, što ih život piše. / Edin Okanović

+++

**Posvećeno mojem braci i meni,
našem životu s invaliditetom.**

«... jer ako si uistinu Božji dar,
mi ćemo te kao takvog prihvatiti!»

S ljubavlju nam, Edin

6. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Štovani čitatelji.

Hm, sjećam se svoje treće godine; idem u kuhinju, vidim majku kako sjedi na podu i oca kako je grli. Prilazim im, čujem majku kako u plaču jeca «... zašto, zašto mi je Bog ovo učinio? Što sam mu ja kriva? Što mu je krivo moje dijete? Što smo mu učinili, što smo mu skrivili da nas ovako kažnjava? ...»

Sjećam se svoje šeste godine; gledam kako moj stariji brat odlazi u bolnicu, grli me i plače. Gledam ga i tijekom vremena pitam majku, «Mama, zašto braco više ne može hodati? Zašto su njegove noge tanje nego moje?» Tada me ona suznih očiju pogleda, zagrlji, pomiluje po kosici i glasno uzdahne, skrivajući tužne oči iz kojih lagano klize suze.

Sjećam se svoje osme godine; majka na hodniku razgovara telefonm dok ja u sobi prisuškujem, «... ne znam kako sam od Kantride došla Kući, ali od onog šoka i straha ruke su mi se tako tresle, jedva sam izvadila ključeve od brave ali ga nisam gurnuti u bravu, samo sam kleknla kraj vrata i glasno vrisnula ...»

Sjećam se svoje desete godine; i ja sam počeo teško hodati. Odlazio sam u bolnicu na dugotrajne vježbe i one tajne noge, kraći rast, krivljenje, bol... ali ovaj put kada bih nešto upitao, majka bi otišla u sobu i tako glasno plakala i jecala, da bi se braco i ja stisnuli na kauču i čvrsto držali jedan uz drugog.

I konačno, sjećam se svoje četrnaeste godine; nisam više mogao hodati, sjeo sam u invalidska kolica.

Eto, moje djetinjstvo prošlo je prekriveno suzama, patnjom i neodgovorenim pitanjima. Danas tu

8. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

smo moj brat i ja, dvojica mladića u invalidskim kolicima. Više nemamo suza, otupjeli smo na bol i prestali si postavljati pitanja na koja je uzaludno tražiti odgovore jer njih nema i ona samo postavljaju još bolnija pitanja. Danas pred sobom imamo mladost i samo ovaj život.

A život?

Život smo moj braco i ja. Ovako nasmijani i zagrljeni mi smo tako jak život od kojeg nitko i ništa nije jače!

Autor

9. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Moja zbirka poezije

Ova zbirka poezije ukratko, iskreno i jednostavnim riječima, prikazuje mijenjanje mog unutarnjeg stava o invaliditetu tijekom godina koje živim s invaliditetom.

Pisanje ove poezije posvetio sam bratovom i svom djetinjstvu s invaliditetom.

Prilikom pisanja ove poezije ponovno sam proživio sve o čemu pišem, svaki trenutak i svaki od bolnih sjećanja koja me vežu uz te trenutke.

Konačno, napisao sam istinu. Svaki stih, svaka riječ i svako slovo, dijelovi su istine koju sam živio i sada je pišem, sa suzama na licu.

Autor

10. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

PJESME što ih život piše

Dan kada je moj braco sjeo u invalidska kolica bio je najtužniji dan u mojem životu.

Dan kada sam ja sjeo u invalidska kolica bio je najbolniji dan u mojem životu.

U spomen te tuge i boli počeo sam već od svoje osme godine pisati poeziju.

Poeziju dijelim na;

POEZIJU PISANU OD 1992. DO 1994.

POEZIJU PISANU OD 1995. DO 1997.

POEZIJU PISANU OD 1998. DO 2001.

11. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

POEZIJA PISANA OD 1992. DO 1994.

Sa osam godina gledao sam kako mi brat sjeda u invalidska kolica. Gledao sam majku kako neprestano plače, gledao sam oca kako me snažno grli i bolno uzdahnjuje i gledao sam kako mi braco u suzama odlazi u bolnicu.

Tada sam bio maleno i nevino osmogodišnje dijete s ogromnom boli unutar svog jednako malenog i krhkog srca, a jedini lijek za kojeg sam u tim trenutcima znao je bio plač i poezija koju sam ubrzo počeo pisati.

Krivac

Bog mi je svjedok,
za sve moje istine.

I svaka moja suza,
i svaka moja molitva,
sve nek' je prokleta.

Nek' je proklet i ovaj život...

Nemam utjehu u prošlosti,
ne vjerujem u sutra...

Nemam nadu,
samo stare uspomene,
sjećanje na svaku patnju.

13. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Gdje da odem?

Što dalje od ovdje,
i od života i od ljudi.

Nemam ništa.

Samo kletvu.

Životnu kletvu.

Jer,

život mi je krivac,
a svjedok mi je Bog sam.

Životom ga nazivati

Bože...
ako jesi, budi sada.

Gledaj moje srce,
ovu suzu što baca sjenu na njega,

slušaj moje misli,
barem snažne jauke bola...

Učini nešto,
odluči se o životu mom,
jer ja ga ovakvog ne mogu živjeti...

i životom ga nazivati.

15. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Sedmogodišnje srce

U nekom tamnom kutu, usred prašine,
leži zgužvan komadić papira,

...požutjelost i vlažnost papirića su znak
suza prošlog vremena i pretrpljenog bola.

Na tom malenom komadiću papira,
požutjelom i vlažnom, nacrtano srce,
veliko, crveno srce...

Podižem taj komadić papira,
približavam ga svome srcu,
i puštam dubok uzdah,

uzdah koji govori više od riječi...

Crveni se to srce, na papiru,
a ono unutar mene sve je veće,

raste od mog postojanja u život,
i ljubavi, i mržnji, i bolu...

To je srce,
to veliko, crveno srce,

moje sedmogodišnje srce,

a nacrtao sam ga doktoru,
koji me je nježno pogladio,
okrenuo se i rekao,

«ovo će dijete biti invalid».

Ako je danas u tom djetetu išta invalidno,

17. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

onda su to njegove noge, a ne njegovo srce.

18. stranica

---

pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Gledam ovu sliku

Gledam ovu sliku,
rubovi joj okorjeli,
a boje daju samo obrise,

u znak njene vječnosti...

Cijeli život moj,
ta je slika.

Sve moje želje,
svi moji snovi,

kao da još ima nade...

Vlažna je ta slika,
vlažna od mojih bistrh suza,

19. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

što su svaka za uspomene stare,
njima u znak...

Gledam ovu staru sliku,
dio moga srca, moje duše,
dao sam toj slici,

a vjera u njeno postojanje,
polako, gasi se...

Moja bol najveća je

Koraci što ih ne mogu napraviti,
veliki su...

Kako ih žarko želim napraviti,
još veće je...

Moja bol,
za tim željenim koracima,
koje ne mogu napraviti,
najveća je...

Moja bol najveća je.

Ja ne znam drugačije

Sjedim,
I gledam sretne ljude...

U njima život...

Novu nadu,
Vjervanje,
Snagu za bolje...

A ja,
Nosim ovaj svoj život,

Boli me, muči me,
Ali ga živim...

Jer ja ne znam drugačije.

22. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

23. stranica

Objasni, što ih život piše. / Edin Ođanović

Istina o ruži

Ruža je lijepa.

Ruža je istina,
o ljepoti...

Da je svijet,
i da su ljudi u tom svijetu,
lijepi kao ruža,

ni ove pjesme ne bi bilo.

Ne bi bilo ni mene,
izgubljene duše u potrazi
za nekim boljim životom...

24. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Moja pusta želja

Mislio sam,
moje molitve u suzama,
ugasit' će pustoš tvoju.

Mislio sam tako,
vjerovao u to...

i želio više od života.

Ipak,
pobjegao si od misli,
ugasio si moju vjeru,
uništio postojanje u život.

Moja pusta željo.

25. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Sjećaš li se, Bože

Sjećaš li se kad pitao sam Te,
«zašto Bože»?

Sjećaš li se kad gledao sam majku,
kako grleći me jeca,
«zašto mi to radiš Bože»?

Sjećaš li se kad me otac,
dok sam ležao na bolničkom krevetu,
gledao u oči i tiho ponavljao,
«što smo Ti skrivili Bože»?

Sjećaš li se,
jer ja to zaboravit' nikad neću.

Srce samoće

Dan kad dajem sve,
za život nije dovoljan.

Kad život pruži priliku,
sudbina uvijek kaže «ne».

Ponekad se, tako,
sjetim djetinjstva,

i osjetim samoću...

Samoću u srcu, u duši,
a meni,
kao da je svejedno.

Kao da je moje srce,

27. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

srce samoće.

28. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okačović

Srcem Te pitam

Koliko ima bola na ovom svijetu,
a da ga ja ne nosim,

na srcu svom...

Koliko ima tuge,
da je ja ne znam osjetiti,

sa srcem svojim...

Koliko je pitanja «zašto Bože»,
da ih ja nisam pitao,

od srca svog...

Recite mi

Recite mi nešto više od,
«bit' će bolje, vjeruj».

Recite mi,
jer moje srce ne sluša riječi,
ono hoće osjećati,

osjećati hod...

Osjećaj mi recite,

osjećaj jači i od ove boli,
i od same ove invalidnosti.

I ljubav mi recite,
kako je lijepa i kako me čeka,

30. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

ali mi ljubav Božju ne govorite,
to ne...

Jer moje srce ne sluša,
kad mu kažete da ne može hodati,

zbog ljubavi Božje...

Vjerovao sam

Vjerovao sam,
da postoji moj kutak...

i da osjetit' ću život.

Vjerovao sam,
da je moja invalidnost greška,
i da pogriješio sam,

ali Bog prašta.

Vjerovao sam,
da u meni ima vjere,

pa vjerovat ću.

Vjerovao sam,

a sad...

moje vjere se gase.

Život mi laže

Svako “bit će bolje”,
Sva moja vjerovanje,
Sve moje nade,

Sve je laž.

Moja suza,
Bol, patnja,

Čemu to?

Zašto?

Za istinu?

Zar istina je

34. stranica

“Život je Božja kušnja”,

Il' mi to
Život laže?

35. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

**Mislím o hodu,
ali ga ne želim**

U životu je važno hodati,
mislio sam tako...

Mislio,
ali mislim i sada.

Hodati,
osjetiti korak,
trčati...

Mislím da je važno hodati,
mislim,
ali ne želim.

36. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Ođanović

Prije jesam,
ali sada ne...

Ne želim hodati,
ne želim,

jer mi život ne dopušta,
da to želim.

37. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Zašto, Bože?

Vjerujem u pitanje,
«zašto, Bože».

Svaka moja suza,
za koju osjećam bol,

i svaki moj krik,
na neopisivo težak osjećaj.

Zašto, Bože?

Da,
vjerujem u to pitanje,
moram...

Moram,

38. stranica

da bi vjerovao da ovaj život,
nije moja krivnja,
nego tek Božja pogreška.

39. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Ožanović

Plačem...

Plačem...

Osjećam suzu kako hladna,
polagano klizi
niz moje uplakano lice.

Uzdišem tiho,

ostavljajući pred sobom maglast oblačić...
Onako kao u hladno doba zime.

Plačem...

Iskreno, ne znam zašto.

Plačem...

Osjećam se napuštenim,
potpuno samim.
Kao da će sav ovaj život,

40. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

ova bujna mladost preda mnom,
sve kao da će ostati zarobljeno u meni
i razdirati me...
Zauvijek...

A tek ova ljubav.
Ona ostaje u meni,
jer kao da nema osobe koju ja zavrjeđujem,
ili možda, koja zavrjeđuje mene.

Plačem...
Zbog svega što mi rade ljudi.
I zbog onog što mi radi On.

Osuđuju me kao da sam samo sjena nekog vremena,
a ne pitaju me kak sam se ja osjećao u to vrijeme.

Bilo mi je teško.
Jako teško.
Tražio sam utjehu.

41. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Nisam je našao. Ne.

Plačem...

Jer me žele zarobiti.

Oni u koje sam najviše vjerovao,
koje sam volio i vjerovao da oni vole mene.

U njima vidio život.

U kojima sam tražio utjehu.

Oni, baš oni.

Zašto baš oni?

Danas sam tako malen prema njima,
tako jadan...

Plačem...

Bože iščupaj mi ovo srce iz grudi,
jer bol koju nosim na njemu mi je prevelika.

Ja ne mogu više...

42. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Plačem...
I dušom, i srcem, i tijelom,
plačem...

43. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Ožanović

**Napustio si me ...
napustio ...**

Pustiš me da te molim,
preklinjem ...
i uzaludno zazivam.

Pustiš me samog,
napuštenog među toliko pitanja,
a bez nijednog odgovora.

Pustiš me,
ostaviš životu ...

i bez milosti prepustiš sudbini.

Sam tako, izgubljen,
potpuno napušten ...

44. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

od ljudi i od Tebe zaboravljen.

Pustiš me...

na milost ovog svijeta,

da bivam osuđen pogledima,

koji su me progonili...

Pustiš me da živim sam,

pokažeš mi taman I bolan svijet,

Pustiš me da pitam,

kakav je ovo svijet,

postoji li tu ljubav...

a, ja tako snažno trebam ljubav,

ljubav bližnju I ljubav Tvoju...

Pustiš me samog,

45. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

i kad Ti se oduprem ...

onda dođeš u riječima,
u mislima ...
i predstavljaš se mojim smijehom.

Tražiš sebe, vjeru u sebe,
a u meni toga jako malo ima ...

a i to malo,
posvećeno je drugima.

Pustiš me samog,
bez vjere u mene,
i tražiš da ja vjerujem u tebe.

Pustiš me, i nema te,
a hoćeš moju vjeru, ljubav i
ono malo posvećenosti drugima ...

46. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

drugima koji su vjerovali u mene,
davali mi ljubav, i svoju posvećenost ...

a ti me pustiš,
jednostavno me pustiš ...

zaboraviš ...
suze sedmogodišnjeg djeteta,
njegove molbe, želje i ...
njegov strah od života.

Pustiš me, zaboraviš,
i onda se vratiš ...
kao da je sve u redu.

Kao da je sve u redu,
i tražiš da ja vjerujem u to ...
ali srce neće, duša neće.

47. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okačović

Pustiš me, zaboraviš,
i ja te tražim da te prihvatim ...
ali kad se vratiš,
kad te trebam prihvatiti,

jednostavno, ne mogu.

Ne mogu,
jer u meni nešto ponavlja,

tiho ponavlja,
“napustio si me ...
napustio ...”

POEZIJA PISANA OD 1995. DO 1997.

S četrnaest godina i ja sam sjeo u invalidska kolica. Sada smo bili dvojica, braco i ja. Bol nam je bila veća.

Priznajem da je bilo trenutaka kada sam želio umrijeti, jednostavno ostaviti sve i otići na to mirno mjesto gdje ću biti samo duša, bez ovog tijela koje mi zadaje takvu bol.

Sam Bog zna koliko sam plakao, ali suze mi jednostavno nisu više pomagale. Tada sam trebao takvog prijatelja kojemu bih mogao govoriti sve, a on bi me razumio i ne bi osuđivao. Svojima nisam mogao jer je bol bila prevelika, pa mi je jedino preostala moja poezija.

Anđeli daruju sreću

Pitali su me
zašto ne volim anđele.

Nisam odgovorio.

Nisam znao,
ali sada znam.

Kad sam bio malen,
pita sam što je sreća,
rekli su mi,

“nešto što daruju anđeli”.

Gdje su moji anđeli,
što daruju sreću?

50. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Bolom duše

Ljudi mi govore,
o svojim patnjama,
o svojim bolima,

govore,
kako ih u srcu grize,
kako ih boli duša...

Ljudi mi govore,
o boli duše...

govore samo jednom,
a, ja ću uvijek govoriti

s bolom duše.

51. stranica

---

pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

52. stranica

Objasni, što ih život piše. / Edin Okanović

Cijeli moj život

Cijeli moj život,
sve je tužna pjesma.

Svaki novi stih,
jedna slabost više.

Molitva Bogu,
i suza na licu mom,

i moj novi dan,
moja nada, vjerovanje...

Sve je to,
cijeli život moj.

53. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Sa samoćom

Misli mi lebde,
traže nešto...

nekog...

Prolazi me neka jeza,
hladnoća ozeblog vjetra...

gledam maglu,
nadvijenu nad prozorom,

toplina nekog doma...

ljubav...

Stojim tu,

54. stranica

sjedim...

zajedno sa,

samoćom...

55. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Ožanović

Lošu dušu nemam ja

Nikad nisam imao sve,
i nikad ništa.

Htio sam svoj komad,
sam dio plavog neba,

i živjeo bih...

Kao ptica bez krila,
sad u srcu sam ja.

Ali život nije stao,
mladost ide dalje,

pa još mogu da kažem,
da lošu dušu nemam ja.

56. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Nemam pravo

Kad mi je bilo zima,
mislio sam na proljeće...

Za vrijeme kiše,
čekao sam sunce...

U svakoj suzi,
vidio sam razlog...

razlog da nemam pravo.

Da nemam pravo,

pravo plakati,
osjećati zimu,
biti na kiši...

57. stranica

Ja to nemam pravo.

58. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Nisam biro' ovaj život

Pitao sam se «gdje pogriješih»,
pitam se to i danas.

Odavno, suze prekrile lice,
a moj osmijeh je nestao.

Moliti sam zaboravio,
al' preklinjati nikad neću.

Dal' da Mu kažem, il' On zna,
da ja nisam biro' ovaj život.

Sirotinja

Ne prođe dan,
a moja suza nije upućena Tebi.

Ne prođe sat,
da ne upitam te “zašto”.

Ne prođe minuta,
bez razloga da Te preklinjem.

I ne prođe sekunda,
da kraj sveg blaga ovog svijeta,
ja ne osjetim se sirotinjom.

Jer...

Imat ću sve,
al' ono što najviše želim nikad neću.

60. stranica

Sjetim se

Sjetim se starih vremena,
pustim jednu suzu,

uzmem staru sliku,
prislonim je grudima,

slušam svoje srce,
svoju bol, jad, patnju...

Sjetim se, Bože,
jer sad se još samo sjetit' mogu.

To je život moj

Kad bar jednom,
mogao reći Bogu,
«To je život moj»,

i vjerovati u to.

Da jednom bar,
stanem ravno,
i uzdignute glave viknem,
«To je život moj»,

i postojati s tim.

Samo jednom,
samo jednom da znam,

da to je život moj.

63. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Ožanović

Život traži da praštam

Nastojim zaboraviti,
trenutke svoje prošlosti,

pa i cijeli život svoj.

Želim oprostiti,

tužno lice brata...
bistru suzu majke...
bolan uzdisaj oca...

ali mnogo je toga,
previše...

Život traži da praštam,
a to me još više boli.

64. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Ljubav koja nas veže

E, moj dragi brate,
što li nam je život...

Prolazi pokraj,
pušta nas u sjenama,

prekriven suzama koje nose bol,

bol i ništa više...

možda tek ljubav,
našu bratsku ljubav,

koja nas veže u ovoj boli.

65. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Tužne uspomene

Kažem da su tužne,
sve moje uspomene.

Kažem da su tužne,
i moje oko tad je suzno.

Kažem da su tužne,
a sve su mi od života.

Kažem da su tužne,
a kad ih se sjetim,
uz suzu,
na mom licu je i osmjeh.

Zajedno

Osjećam te kako lebdiš pokraj mene,
tihu se smiješiš i gledaš me sjajnim očima,
lice ti blista, plava kosa lagano pada na čelo...

Svaki tvoj pokret, svaka tvoja riječ,
sve tvoje mi je tako sveto, tako...
tako prelijepo, nježno i krhko,

tačno kao i ti,
kao tvoja toplina i ljubav prema životu,
ljubav prema svemu što ga okružuje,
i ljubav prema bližnjem svom.

Upravo ta ljubav,
ljubav prema novom danu, i svem u njemu,
ta je ljubav nešto prelijepo kod tebe,

67. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

nešto prelijepo i predivno u tvom biću...

biću kojeg ja volim,
i želim da ono voli mene,

...i da dijelimo tu ljubav,
da je dijelimo zajedno.

Pobijediti strah

Bojim se osobe,
Svim svojim bićem bojim se osobe,

Koja gleda na sebe,
Svoje boli i svoje patnje.
Koja gleda na strepnju svojih strahova,
Misli na prošlost i zaboravlja na budućnost.

Bojim se osobe,
O Bože, kako se bojim osobe,

Koja će se zaboraviti smijati,
Koja će izgubiti svu ljubav i prijateljstvo,

Koja će izgubiti sve što mu je Bog dao,
Ono vrijedno dao.

69. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Bojim se,
Najviše se bojim,

Da ću postati invalid,
Invalid u svojoj duši.

O Bože, pomози mi,
Da učinim ono najbolje,

Da uspijem pobijediti svoj strah.

POEZIJA PISANA OD 1998. DO 2000.

Danas još jednom gledam bracu i sebe u invalidskim kolicima. Mi smo sada dva mladića koji žele i imaju pravo na život.

Odavno sam se pomirio s time da su moje noge mrtve, ali moje srce nikada neće.

Ako sam išta za sve ovo vrijeme naučio je da je svaka sreća predragocjena da bi je odbacivali samo zato što nije u potpunosti onakva kakvom smo je zamišljali.

Zaklinjem se da neću dopustiti da sve one suze moje obitelji i mene samog budu uzaludne i da ću naći sreću ma gdje, i ma kakva god, ona bila.

Kad bih mogao vratiti vrijeme

Kad bih mogao,
o Bože kad bih mogao,
vratiti vrijeme...

Hm...

Gledam jednu ružu,
stoji na stolu,
uvenule boje,
blijedog lišća,
i ukrivljene stabljike...

A još jučer...

Gledam tu ružu,
stoji u vrtu,

72. stranica

procvale boje,
žarkog lišća,
i uspravljene stabljike...

O Bože,
kad bih mogao vratiti vrijeme,

za tu ružu...

i za sebe...

73. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Ožanović

Pogled na prošlost

Mir u duši
spokoj...

Prolaze me misli,
dani prošli, vrijeme prošlo,
život koji prolazi...

sjećanja...

i uspomene,
pobljedjele uspomene.

Osjećam tugu,
osjećam sreću,

osjećam se mirnim...

74. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

s jednom suzom
na rumenim obrazima,

i zamišljenim pogledom,

pogledom na prošlost.

75. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Savršene riječi i osjećaji

Idem kroz život,

tako puno plačem,
a tako malo se smijem.

Tražim riječi,
savršene riječi,

i umatam ih u lijepu mašnu,
te ih takve predajem životu,

da ga ne uvrijedim...

A život ide kroz mene,

daje mi toliko plača,

76. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

a toliko malo smijanja.

Traži osjećaje,
savršene osjećaje,

i umata ih u lijepe mašne,
te ih takve predaje meni,

da me ne uvrijedi...

Velike vrijednosti malih stvari

Učili su me malim stvarima,
učili koliko one vrijede,
i koliko na njima moram biti zahvalan.

Hod...

Bila je to, i jest,
tek jedna mala stvar,
a meni je bila tako velika...

Invalidnost...

Bila je to, i jest,
tek jedna mala stvar,

78. stranica

a meni je bila tako velika...

Učili su me tad,
da iz velikog uzmem malo,

onoga što vrijedi...

I konačno, naučili si me,

da budem velik čovjek,
s dobrim vrijednostima,

vrijednostima onih malih stvari...

U srcu mojem i u srcu tvojem

Pitaš me, prijatelju moj,
koliko života ima u meni.

Obaraš pogled,
imaš nešto u očima,
nešto tužno,

žalosno...

Život...
ovaj život...
treba tu neka toplina...

Zaista,
recimo, invalidska kolica...

80. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

jesu ona komad željeza,
samo komad hladnog željeza,

hladnog željeza
tako hladnog,
da mi je i u srcu nekad hladno,
tako hladno...

Toliko hladno,
da trebam toplinu,

toplinu,
mnogo jaču od ove hladnoće...

A tu toplinu, prijatelju moj,
tu tako jaku toplinu,

nalazim u srcu...

81. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

srcu mojem...
i srcu tvojem...

82. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Trebamo jedni drugo

Teško je...

I čovjeku je teško,
a čovjek sam ja,

i teško mi je...

Zato trebam tebe...

I čovjeku je teško,
a čovjek si i ti,

i teško ti je...

Zato trebaš mene...

83. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

I ljudima je teško,
a ljudi smo mi,

i teško nam je...

Zato trebamo jedni drugo...

Trebamo jedni drugo

84. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Teško je...

I čovjeku je teško,
a čovjek sam ja,

i teško mi je...

Zato trebam tebe...

I čovjeku je teško,
a čovjek si i ti,

i teško ti je...

Zato trebaš mene...

I ljudima je teško,
a ljudi smo mi,

85. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

i teško nam je...

Zato trebamo jedni drugo...

86. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okačović

Osmijeh

Jedan osmijeh...

tisuću mojih suza,

on vrijedi.

87. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Ožanović

Danas ono hoda, trči...

Nekad davno...

ne baš tako davno,
želio sam hodati,

hodati, trčati,

i hod mi je bio sve,
sve u mom srcu...

S vremenom,
srce je raslo...

ljubav i prijateljstvo,
pojavilo se...

88. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

i ispunilo moje srce.

A danas, moje srce,
tako puno ljubavi i prijateljstva,
hoda...

Da, ono hoda...

Okruženo ljubavlju i prijateljstvom,
ono hoda, trči...

Želiš li me svijete?

Želiš li me svijete?

želiš li me,
pustiti u sebe...

i ljubav,
i sreću

mi dati...

Želiš li me,

tek čovjeka,

dobre riječi,
i dobra djela,

90. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Ožanović

mi dati...

i dopustiti da dajem...

nekome...

Želiš li me svijete?

jer ja, bogme,

želim tebe...

91. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okačović

Ipak imam nešto od života

Ima nešto jače od mene.

Javi se to,
svaki put kad osjetim bol,

zbog moje invalidnosti...

I jako je to...

Kruži mojom unutrašnjosti,
truje srce i dušu,

zavarava me.

Ne želim misliti na to,
ali čujem tih glas,

92. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

«imaš život, iskoristi ga».

I to,
tako jako...

hoće reći da mogu iskoristiti život.

O Bože,
mogu se boriti i protiv Tebe,
i protiv invalidnosti,

kad kažem da nemam ništa od života,

ali ne mogu protiv samog sebe.
kad nešto unutar mene govori,

da ipak imam nešto od život.

93. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Želim to...

Ako postoji razlog,
nešto više čemu život služi,

nešto čemu je život razlog.

Ako postoji nešto takvo,
i ako je lijepo,

lijepo i u mom životu,

želim to...

Želim to, u mom srcu,
i da se sjaji u mojim očima,

kojim gledam život.

94. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Sve za jedan korak

Pišem,
i sve što napišem.

Govorim,
i sve što kažem.

Sve za jedno...

sve je za jedan korak.

Jedan korak,

I napisao bih sve,
I rekao bih sve.

95. stranica

---

pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Moj život si

Čuo sam da postoje

Vidio ih

I sjeo u njih

... invalidska kolica.

Prvi put

Zvali su me

Invalid

Plakao sam

Išao majci

Ocu

Bratu

Prijateljima.

96. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Pitao sam
, pola sebe pola njih,

Zašto ovakav život
Čemu to sve
Za koga
Zbog koga.

Poslije sam hodao
Padao
I udarao se

Poslije sam sjeo u invalidska kolica
Gurao se teško
I imao žuljeve na rukama.

Bio sam tužan
Gledao sam svijet oko sebe
Zavidno

97. stranica

Povrijeđeno.

Prolazi vrijeme

Godine

Mladost .

I danas

U invalidskim kolicima sam

Invalid sam

I dalje me zovu

Invalid

Smijem se

Idem majci

Ocu

Bratu

Prijateljima

98. stranica

Pitam
, pola sebe pola njih,

Što je tu tako čudno
Invalidnost ?

Pitam tako
Smijem se
I mislim
, onako u sebi,

“ e, živote što si,
... ma život si,
i moj si,
moj život”.

Kao invalid, mnogo sam naučio

Kao invalid, mnogo sam naučio.

Počeo sam teško hodati,
nedugo zatim
sjeo sam u invalidska kolica,

slušam riječi
“pazi kako sjediš, iskrivit’ ćeš kičmu”.

Kao invalid, mnogo sam naučio.

Maleno me je dijete pitalo
“osjećaš li ti svoje noge”,

gledao sam ga I ljuto I tužno.

100. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Pozvao sam djevojku van, rekla mi je
“oprosti, ali ne mogu, što će reći moji prijatelji”.

Tada sam gledao tužno I razočarano.

Kao invalid, mnogo sam naučio.

Sve me počelo boljeti
malodušnost ljudi I moja sudbina,
rekli su mi da je život težak,

otad pišem
objašnjavam si život svoj.

Kao invalid, naučio sam mnogo.

I hvala dragom Bogu
što mi dade snage, jake riječi.

101. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Ožanović

I što mi dade ljubav I razumijevanje,

roditelja I prijatelja...

Kao invalid, naučio sam mnogo.

I danas, govori mi brat,
dok pričam s njim o invalidnosti,

“obojica smo invalidi,
i jako smo slabi,
ali jači smo dok smo
zajedno”

Kao invalid, naučio sam mnogo.

Gledam ga, držim stisnutu ruku,
imam smrznuto, ukočeno lice,

102. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

“Što da mu kažem sada,
daj mi prave riječi,
da pružim nam utjehu,
preklinjem te Bože.

Kao invalid, naučio sam mnogo.

Mnogo o životu,
I o ljudima u tom životu,

a sad o svem znam tako malo.

Kao invalid, mnogo sam naučio.

Naučio mnogo,
A evo, učim I danas,

Učim,
cijeniti, voljeti i poštovati

103. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Život,
i ljude koje čine taj život.

104. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Ožanović

LJUBAV KOJA ŽIVOT ZNAČI

Jeste li ikad osjećali kao da nemate dovoljno riječi da opišete neki osjećaj, neki trenutak?

Ja jesam.

Imao sam trenutke i osjećaje kada mi riječi nisu značile ništa, gotovo ništa čime bih ih opisao.

Tada bih sve opisivao s ljubavlju; ljubavlju majke, ljubavlju oca, ljubavlju brace i ljubavlju svih svojih prijatelja. ....

Tu ljubav, ljubav koja život znači, poklanjam ovoj poeziji.

MOJI NAJDRAŽI

Dio svoje zbirke poezije posvećujem svojoj obitelji; majci, ocu i braci. Taj dio oni su zaslužili i ja im ga sa zahvalnošću poklanjam.

Ponosno mogu reći da su oni od mene stvorili mladu osobu koja ima osjećaje zahvalnosti, ljubavi i poštovanja.

Vi majko, oče i braco, najvrjednije ste što u ovom životu imam. Tijekom života u mojem srcu je uvijek bio i uvijek će biti dio koji kuca samo za vas.

Iskreno Vam zahvaljujem, neizmjereno Vas volim i duboko poštujem.

Moji najdraži

Prvi pogled, glas i korak,
Bili ste tu, uvijek uz mene.

Prvi pad, jauk i bol,
Imao sam vas, uvijek vas.

I uz suze i uz smijeh...

Svaki dan, svaku noć,
I u dobru i u zlu.

Za cijelog života mog...

Imao sam i imam,
Ljubav, pažnju i potporu.

107. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Voljeti te, majko

Majko,
Korak srcu svom sam dao,
Ali ja tu u srcu hodam.

A moje srce kuca i za tebe...

Voljeti te majko,
Nešto je najljepše od mog života.

Ljubav koju osjećam za tebe,
Najvrjednije je od mog srca.

Moj ponos, moja nada,
Moj život...

Ti si voljena majko.

108. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Korak iza mene

Kada bih padao,
Ti bi me dizao.

Kada bih hoda,
Ti bi me držao.

Kada bih se smijao,
Ti bi me nasmijavao.

Kada bih plakao,
Ti bi ,o brisao suze.

Kada bih te trebao,
Ti bi uvijek bio tu.

Uvijek otac uz sina...

109. stranica

Pjesme, što ih život piše. / Edin Okanović

Jedno smo

Ti i ja...

Ja i ti...

Jedno smo.

Samo ja...

Samo ti...

Samo zajedno smo.

Jedno smo, brate moj.

Jedno smo koje zajedno ima sve,

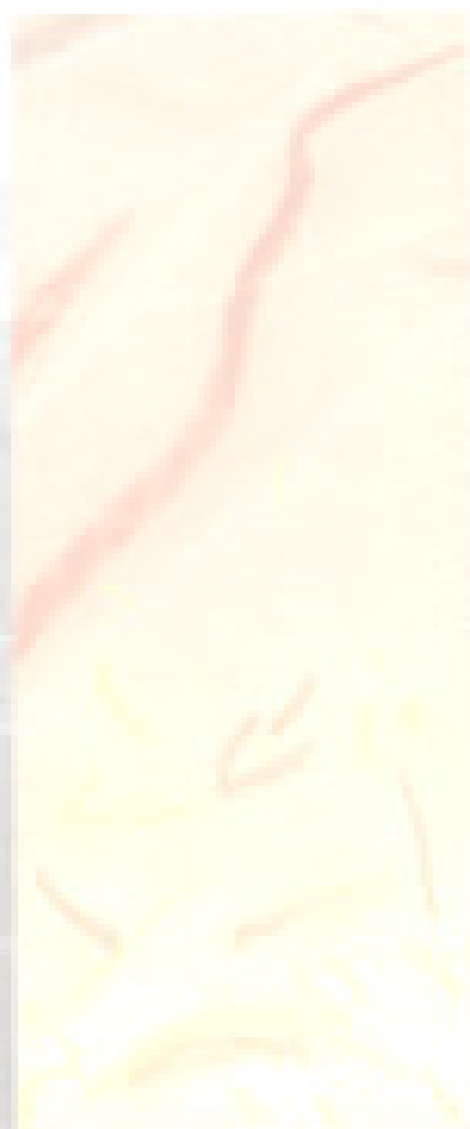
Sve ono što ja i ti sami nemamo.

ZA KRAJ ŽELIM REĆI

ŽIVOT NJE DAR. JA, MOJE SRCE, DUŠA, PA ČAK I
OVE MOJE NEPOKRETNE NOGE JESU ONAJ
ISTINSKI DAR I AKO NE MOG KORAKOM, ONDA
ĆU RIJEĆIMA ČINITO SVOJ ŽIVOT DAROM.

AKO JE U ŽIVOTU HODATI SVE, ONDA JE ON
JAKO MALO VRIJEDAN I AKO JE MOJE SRCE
ZAUSTAVLJENO TIME ŠTO SE KREĆE U OVOM
KOMADU ŽELJEZA, ONDA JE I ONO JAKO MALO
VRIJEDNO...

Edin Okanovic

DJESME
Što ih život piše